

Listje in cvetje

Pisma našim malim.

I.

V nekem slovenskem časopisu sem bral popis božičnih praznikov doli v Bosni. Neki gospod iz Travnika, mesta v Bosni, je šel namreč mesto obolelega župnika opravljat v bosenske hribe tamošnjim kristjanom službo božjo za Božič.

Lepo je, kar ta gospod piše o svojem sprejemu. „Prišel sem v kraj,“ tako nekako sem bral v listu, „in naproti mi pride mnogo ljudstva. Prvi med njimi so bili otroci, ki so mi moleli svoje ročice v pozdrav.“

Ljuba mladina slovenska, ali ni to lepo! — Kako pa delaš ti? Po mnogih krajih kjer sem hodil, se razprši mladina po vseh mogočih skrivališčih, če zagleda, da prihaja v vas duhovnik. In če gospod koga izmed vas sreča na cesti pa ga ogovori, dobi pa komaj komaj odgovor; navadno pa še ne.

Kolikokrat sem že naletel na takele slučaje: Grem po opravkih ali na izprehod v sosedno vas. Sreča me deček, gleda me, premišluje, ali bi pozdravil ali ne? Počasi in komaj slišno pride iz njegovih ust „Hvaljen Jezus“, ali kaj podobnega. Potem se pa zasliši za menoj čepet, in deček jo ubere, kakor bi gorelo za njim. — Doide me drug paglavec, zopet „Hvaljen Jezus!“ „Vekomaj. Amen.“ Pa ga vprašam: „Čegav pa si?“ ali „kam pa greš?“ ali „kako ti je ime?“ ali kaj podobnega. Pa menite, da dobim odgovor? Prav redko in težko. Pogleda me izpod čela, pa če le more, jo ubere naprej.

Ljubi otroci! Preberite tale dva zgleda, pa recite, ali nista smešna in žalostna obenem? Res žalostno je gledati, da beži mladina pred namestnikom tistega, ki je govoril: „Pustite male k meni priti in nikar jim ne branite, ker njih je nebeško kraljestvo.“

Kje pa je vzrok, da tako ravirate? „Naših otrok je tako sram, nič si ne upajo,“ pravijo včasih vaše dobre mamice. Že mogoče. Vselej pa vendar ne bo res. Povedal vam bom en drug vzrok. Skozi vas gre duhovni gospod, domači gospod kaplan. Ti si bil še majhen, ko si prvič zagledal gospoda, pa ga ti je pokazal sosedov Matevž, s temile besedami: „Vidiš Jožek, tale gospod te bodo topli, če ne boš znal v šoli.“ In ob takih besedah ti je še marsikdo drugi pokazal duhovnika. Odtod tvoj strah, odtod tvoja nezaupnost do duhovnika. Vrjemi mi, da te duhovnik ne bo tepel, ker boš gotovo priden v šoli; pridnih otrok pa nihče ne tepe. Rad te bo imel, saj ve, da imaš neumrjočo dušo; duhovnik ve, da si po božji podobi ustvarjeno bitje; ve, kaj mu njegov Gospod Jezus Kristus naroča o otrokih.

Ljuba mladina, zato se ravnaj vedno po teh naukih, ki ti jih sedaj-le napišem:

1. Vsakega duhovnika lepo pozdravi: „Hvaljen Jezus!“
2. Če te duhovnik kaj vpraša, odgovori vljudno.
3. Če se duhovnik s teboj pogovarja, govori rad in odkritosrčno. Zaupljivost in odkritosrčnost je znamenje nepokvarjenega otroškega srca.
4. Ko se z duhovnikom ločita, še enkrat lepo pozdravi.

Tako se ravnaj ne samo nasproti domačemu duhovniku, ampak tudi nasproti tujemu, in gotovo te bo vsak imel rad. V duhovniku glej svojega prijatelja, ki te ljubi; nikdar pa svojega sovražnika, ki te črti. Kako lepo je, če se mladina oklene svojega dušnega pastirja; kako lepo je, če mu vse zaupa; če duhovnika vprašuje za svet tudi še pozneje, ko je izvan šolskih let. Tak mladenič in taka deklica se ne bosta izgubila v viharju življenja; ne bosta propadla ob koncu življenja. Le ravnajte tako, kakor svetuje duhovnik, pa bo prav.

Tako vam svetuje vaš prijatelj

Bogumil.